

ואחיה ולא ל"התרוצץ" בסוף השבוע כדי להשיג "קבוצה לשבת". הגיושים שעורכות עתה הקבוצות אינם מעלים את הרמה, אם כי הם מכניסים את הכדורגלנים לקצב. ההתאחדות הישראלית לכדורגל שכחה, אולי, שמדי שנה בשנה מתקיימים משחקי ליגה (שעליהם להיות כדורים — באנגליה, אך לא בארץ...) והמועד לתחילתם עבר כבר. נראה שהתופעה של התחלת עונת-השחיה במאוחר מצאה חן בעיני אנשי

מלך הגולים

מי שסובל בעיקר מחוסר משחקי הליגה בארץ הם דוקא הכדורגלנים עצמם. המתח והעניין במשחק ייחודי פחותים בהרבה מאשר במשחקי הליגה והגיבוי. הצעה מקורית העלו השחקנים, ובמ"י יחד אלה המשחקים בתפקידי-החלוץ: מעתה ועד סיום העונה (אפילו אם לא יתחילו משחקי הליגה) ייערך חשבון של כל השערים שיובקעו ע"י השחקנים. מי יוכרז כ"מלך-הגולים?"

ההתאחדות והם רוצים לחזור על אותה התמונה. האם באמת קשה כל-כך להגיע להסכם ביחס למספר הקבוצות, או שמהו קובע במוסד העליון של הכדורגל בישראל?

אליפות, הפועל

אליפות העשור של "הפועל" במשחקי הכדורסל והכדורעף מתקרבת כבר לשלבי ההתחלה. לפי הערכה ראשונה תשתתפה במפעל שנתו זה כמאה וחמשים קבוצות מכל הגילים ו"מכל" המינים. בגילים מצויים גם את הנוער והקשישים המגלים עירנות והתלהבות במדה לא פחותה מהצעירים. אליפות זו משתפת מדי שנה בשנה מספר רב של ספורטאים והיא אף מאפשרת לגלות את השחקנים המצטיינים ביותר. הבל רק שרעיון נאה זה לא מצא את מקומו גם באגודות הספורטיביות האחרות בארץ...

אבקרים מ'אוגוסלביה ושבדיה

שוב פעם מטבע זר. הצרעה הסופית בהתקבלות מחוק-לארץ היא הקושי המיוחד במינו: מטבע זר. קבוצת הכדורגל הידועה מ"שבדיה" א. י. ק. היתה צריכה לבוא לישראל לפי הסכם עם "הפועל" אך האוצר אינו מרשה להוציא כסף מהארץ. קבוצה זו רכשה לה שם עולמי אם כי בעת האחרונה רדה במקצת. הסיבה לירידה זו נעוצה ב"גנדידת" שחקנים שבדיים לאיטליה, כדי להופיע כשחקנים מצטיינים, עסק די מכניס בארץ הכדורגל — איטליה.

עובדי-הרכבת יעבדו בכדורסל

הקבוצה השניה שהוזמנה, ויש סיכויים לבואה יותר מאשר השבדים, היא קבוצת הכדורסל היוגוסלבית "ז'לזניצה". הם עובדי-רכבת, פקידים ממשלתיים, ולפיכך אפשרויות האימון אצלם הן נוחות ביותר.

מכנסי התעמלות ולטנית

לאותם תושבי ירושלים השאננים שנדמה לספורט חדש, ואולי אף מזור, כדאי לספר על צמיחתו. שני סטודנטים (ובפקולטה למשפטים סיים דוקא) מהאוניברסיטה העברית "שדגרו" על למודיהם, הגיעו תוך לך-מוד לירי ההתערבות הבאה: האחד ילך, כשהוא לבוש בתחתונים בלבד, לפייל בחוצות העיר ויקרא עתון-ערב. אם העתון תגיע עד כדי ביצוע ההתערבות הרי חברו יעשה אותו הדבר בצורה שונה במקצת. לאחר שעה קלה, טרם הספיקו תושבי הרחובות להתאושש מהמראה הראשון — צעיר אינטלקטואלי מהלך בתחתונים — לבחינו בצעיר שני המהלך במכנסי התעמלות קצרים ונושא על כתפיו צעיר אחר המשגן מתוך חוברת של המשפט הרומאי...

פרד אחד צולם

בין הבאר והמוזון של מלון "ריץ", מרכז העצבים של תמונות חוף והפנים, שרר מצב-רוח מלחמתי. בבאר ישבו צלמי העתונות, לגמו משקאות וניסחו בקול נרגש מכתבי-הרש. במוזון ישבו פקידים לשכת-העתונות הממשלתית ויחידת-הקשר של הצבא (השוכנים, יחד עם הצנזורה, בקומה ב' של אותו בניין) והתכוננו לסערה העומדת להתחולל.

קרבות עתורים. צלמי העתונות הם בדרך כלל גזע סבלני. אין הם מתעייפים לעולם לצלם את חיוכו של שר פלוני ואת נאומו של אלוף אלמוני. אולם הפעם פקעה סבלנותם. הם יצאו למלחמה. הפרשה התחילה עם פתיחת התמרון.

הצבא החליט שאין הוא יכול לתת לצלמים לצלם, אלא אם כן יסעו כולם בלהקה אחת, בלוית קצין בטחון. הצלמים התמרמרו: אם יסעו יחדיו, יצלמו כו"לם את אותן התמונות — ולא יהיה להם מה למכור (רוב הצלמים הם נציגי סוכנויות זרות, אך מוכרים את תצלומיהם בארץ לכל דורש). בלידת ברירה, נכנעו (הוצא מן הכלל: צלם "העולם הזה" שנסאר עליו לצלם בכלל. הסיבה המשווה ערת: הוא עורר עליו את רוגזם של הקצינים בשעה שצילם את התמונות לרפור"ט טגיה על גיוס הכנות לפני 4 חדשים).

בא היום הגדול. הצלמים התקבצו במלון "ריץ", מוכנים ומזומנים לצלם תמונות של קרבות סועים. במקום זאת הראו להם את חלוקת הציוד לפלוגות ח"ים. 20 צלמים הוזדו וצילמו את אותן התמונות, שהקורא ראה אותן למחרת היום ב-20 עתונים...

רק הפרד הפכים. לבסוף, לאחר כמה ימים, הודיעו הצלמים שהגיעה שעתם. יקחו אותם לתמרון אמתי. שוב יצאו כולם יחד, בלוית המנהל השחרור של מחלקת הצילומים של לשכת העתונות הממשלתית, סרן דוד ("קפטן אנדי") אנדרמן. לקחו אותם לאזור מרוחק (לאו דוקא אזור התמרון העיקרי) והראו להם פלוגה. הצלמים סרבו לצלם — לא היה מה לצלם. לקחו אותם לפלוגה אחרת. בין הצלמים כבר הורגשה מתחמת מסוימת, והאווירה נעשתה מתוחה מלת. הצלמים רצו לצלם את הנשק, אך קצין הבטחון סרב, במקום זאת הראו להם פצועים מובלים על פרד. הצלמים התרתחו וסירבו לצלם. רק צלם אחד צילם, לאות מחאה, את הפרד (ראה תמונה).

יתכן מאד שלו המשיכו הצלמים ב"סיוורם היו רואים, בהמשך המסע, מראות מעניינים יותר. אולם הרחיקה הגיעה לשיאה. הם חזרו במכוניות פרטיות לתל-אביב, והחליטו שם להתרים בכלל את התמרון. אף תמונה אחת לא נשלחה לעיתונות הנורה ולסוכנויות הבינלאומיות.

הפרט הושמד. צלמים אחרים היו פקחים יותר. הם "הסתדרו" באופן פרטי (באמצעות ידידים במדים) וצילמו את אשר צילמו. מחשורו תל-אביבה והגישו את שללם העשיר לצנזורה נבחר שטרחו ל"שוא. התמונות העיקריות נפסלו, האחרות עוכבו עד שאיבדו את ערכן העיתונאי.

בפי כולם היתה אותה טענה: הצבא לא התיחס אליהם באהדה. צלם אחד, שצילם מכונית של חיילים בתל-אביב, נאסר. מצ' למתו החרמה והוחזרה לו רק אחרי ש-הושמד הסרט.

בינתיים שלחה לשכת-המודיעין הממשלתי תיבת את צלמיה שלה לכל מערכות התמרון, והם צילמו כאוות נפשם. בה בשעה שלצלמים המתפרנסים על עבודתם לא היה מה למכור, הציעה הממשלה את תצלומיה לעיתונות המקומית, ואף שלחה אותם לחו"ל.

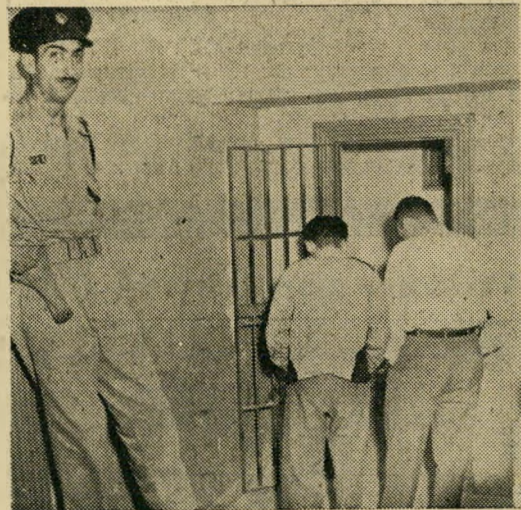
גם הנשיא הוחרם. כשהופיעו הרימטכיל ושר הבטחון בפני העתונאים, צולמו לפחות 100 תמונות (חמרי הצלום לכל תמונה עולים לירה אחת). כעבור שעותיים נכנס החרם לתוקפו הרשמי. אף תמונה אחת מאותה מסיבה לא פורסמה. החרם כלל

גם את תמונות ביקורו של נשיא המדינה בתמרון (הפרו את החרם "הארץ", "גירוסלם פוסט" ו"דבר השבוע", שהשתמשו בתצלומים רשמיים).

קשה לעמוד על גימוקי הצבא לפרשה זו. ייתכן שהיתה כאן ירושה תתי-הכרתית של ימי המחרת ("זקס"), ואולי גם זלזול-מה ב"ציבילים". התוצאה: הקהל המקומי לא ראה אלא תמונות עלובות של התמרון, והקהל בחו"ל לא ראה את התמרון כלל. בין המחרימים: צלמי יומני-הקולנוע הוריים.

מסך הברזל

משטרת חיפה הורידה "מסך ברזל" כבד על העניין. "לא ידוע כלום!" השיבו

הפקחים גודלנברג וקליין הרפורטרים שמרו בתור.

הכל מה.ס.מ.מ. עד לאחרון השוטרים. ואמנם, הדברים לא היו נעימים ביותר. ל"סקופ" שלך יש ריח של בחירות, התריסו העתונאים כלפי סופר "חרות" שהביא בעתונו ידיעה על דבר 4 פקחי אנף הפיקוח שנעצרו באשמת מיקוח שוחד בחיפה. אמנם ברחובות רופה שמועה סנסצ'יונית ומנופחת אחת אחר חבתה — (5 פקחים, אחרי שעה — 10 פקחים — פקח ראשי, מגחלי מחלקות ו...) אך ממקור רשמי לא היה כל אישור לידיעות. עם כל זאת "רבצו" הרפורטרים לפי התור ליד פתח בית משפט השלום בחיפה, בתקווה שאולי — אולי בכל זאת?

הפרד, החיילים והצלמים הצלמים הכריזו חרם.

השעה התקרבה ל-12. היום יום ששי — בעוד שעה קלה תינעלנה דלתות בית המשפט. ואז — ברגע אחרון ממש — נעצרה מכונית משטרה ליד הבניין ושני הפקחים הנאשמים (2 שוחררו בצערות וישמשו כעדים רשמיים) "סונגו" פנימה. בנס עלה בידי העתונאים להציץ בתיקי האשמה בהם כתוב לאמר: מישה בן שמואל גולדנברג, בן 27, מפקח באגף הפיקוח

הממשלתי בצפון נאשם בקבלת הענקת של פקיד צבאי מלבד תגמולים חוקיים תמורת פעולה רשמית — בזה שבהיתוו בתפקיד ברחוב שמריהו לוי 14 בחיפה הסכים יחד עם אחרים לקבל בשביל עצמם סכום 100 ל"י אשר לא מהוות תגמול חוקי מאת הגב' חנה נדציגר בעלת חנות מכולת למען ימנעו מהגשת תביעה משפטית על פטירה.

הפקח השני משה בן יהודה קליין נאשם יחד עם הפקח הראשון כי בהיותם בתפקיד ברחוב הרצל 16 בחיפה הסכימו לקבל בשביל עצמם סכום של 250 ל"י מאת שלמה שרפברג בעלת חנות לתמרוקים למען ימנעו מהגשת תביעה משפטית על עבירה על חוקי הפיקוח.

השניים, כבולים ומחייכים, הוכנסו לחדר השופט ו. וינגרוב ונעצרו ל-10 ימים עד לבידור דינם.

אמר עתונאי: "כשנידון ודיסלבסקי ה-מסכן ל-18 חדשי מאסר בעון מסחר ב"שוק השחור" הדביקו את שמו על גבי הקירות, ואילו את עניין 2 הפקחים האלה שומרים בסוד. האם הם טהורים יותר?" (כידוע גינה בינתיים בית המשפט המחוזי את העמדת ודיסלבסקי אל "עמוד הקלון" והפחית את עונשו ל-6 חדשי מאסר, בנימוק שאין להפוך עבריין שיעיר לעזאזל ונושא לתע"מולה).

איש אחד נפצע

הצבא האמריקאי אדיב יותר כלפי עתונאים מאשר צבאות מסוימים אחרים. הוא גם יודע את ערכה של הפירסומת כאמצעי לרכוש את אהדת הקהל וליצור רוח של שיתוף פעולה.

כאשר ערכו הצנחנים לפני כמה ימים את פעולתם הראשונה בקוריאה (צניחה רב-תי מאחורי קווי הצפוניים בפיונג-ינג) הרי שה הצבא ל-8 סופרים "ציביליים" להשתתף בצניחה.

לאמר רוברט ורמיליון, איש יו.פי.: "לא ידעתי שיש תנועה כה רבה כאויר... מישהו קפץ על המצנח שלי והוריד אותו על כתפי... כ"ז המטרים האחרונים נפלתו בלי מצנח..."

הסופר התרוץ הוחזר לטוקיו, כשרגלו שבורה.

6 אפריקאים

בין האנשים הנפחות ציבוריים (והמתפרנסים בעמל קשה) שיצאו בזמן האחרון את הארץ היתה קבוצת עתונאים שטסה לדרום אפריקה כדי לחנוך את הקו החדש של "אל על". והנה בימים אלה החזירה לנו אפריקה הדרומית משלחת עתונאים

משלה במסגרת חילופים יידיותיים של אנשי מקצוע חפשי זה בין שתי הארצות. וכאשר הגיעו האנשים הללו (חיכו להם בשדה התעופה הקולגים מהמקום) סברו הפקידים בשדה התעופה כי זוהי המשלחת של העיתונאים שלנו שחזרה משם. העתונאים הד"ר רום אסריקאיים היו: ברנשטיין, שמריהו לוי, רבקה גיטלין, אליהו טננבאום, הנרי יקובס וחיים גרשטר...